

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
sprawy **M. R.**
skazanego z art. 258 § 1 kk oraz art. 286 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 lutego 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 października 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowany jest on przeciwko sposobowi procedowania przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych. Poza tym wszystkie zarzuty sformułowane w kasacji stanowią

powtórzenie zarzutów formułowanych wcześniej w apelacjach. Skarga kasacyjna nie zawiera żadnych tego rodzaju zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd Odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k.

Postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą. Tymczasem powtórzenie w skardze kasacyjnej argumentacji prezentowanej uprzednio w apelacji może być skuteczne tylko wówczas, gdy Sąd Odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co nie miało miejsca w niniejszej sprawie.

Pierwszy z zarzutów podniesionych w kasacji wskazuje na niewłaściwe zdaniem obrony oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka R. S. Obrona w tym przypadku, tak jak w odniesieniu do pozostałych zarzutów, zupełnie nie dostrzega tego, że Sąd Apelacyjny nie mógł obrazić wskazanych przepisów, skoro ich nie stosował. Wniosek oddalony został bowiem przez Sąd Okręgowy. Wadliwie wskazano też przepis, który stanowił podstawę oddalenia wniosku, co nie wystawia najlepszego świadectwa staranności autora. Zwrócić też wypada na rzetelność postąpienia polegającego na sformułowaniu takiego zarzutu w sytuacji, gdy R. S. nadal poszukiwany jest listem gończym do sprawy III K .../07.

Kolejny zarzut również jest oczywiście bezzasadny, gdyż:

- naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej skoro w tym przepisie sformułowano jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej,

- zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca,

- art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu.

W tej sytuacji żaden ze wskazanych przez skarżącego przepisów nie mógł zostać uznany za obrażony podczas procedowania przed Sądem Apelacyjnym.

Kolejny zarzut – naruszenia art. 263§3 k.p.k. (abstrahując od prawidłowości przywołania tego przepisu) – również nie może zostać uznany za zasadny w postępowaniu kasacyjnym wobec treści 420§2 k.p.k., gdyż to w tym trybie powinno toczyć się postępowanie związane z prawidłowym zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania.

Zarzut naruszenia art. 42§4 k.p.k. również dotyczy procedowania przed sądem I instancji, był też przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego. Obrona poprzestaje i w tym przypadku na ogólnikowym sformułowaniu zarzutu bez wskazania, który to konkretnie wniosek nie został rozpoznany. Wypada zatem wskazać, że analiza akt sprawy pozwala na stwierdzenie, że wszystkie złożone przez skazanego wnioski o wyłączenie od rozpoznania sprawy SSO T. J. zostały rozpoznane. I tak, postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 26.08.2013 r. (k. 1295-1296) nie uwzględniono wniosków oskarżonego M. R. w przedmiocie wyłączenia sędziego z dnia 12.08.2013 r. (k. 1290-1291) oraz z dnia 19.08.2013 r. (k. 1292-1293), zaś postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 8.10.2013 r. (k. 1555-1556) nie uwzględniono wniosków oskarżonego M. R. w przedmiocie wyłączenia sędziego z dnia 3.10.2013 r. (k. 1552-1553). Po rozpoznaniu zaś wniosku oskarżonego z dnia 13.09.2013 r. (k. 1434) oraz z dnia 25.10.2013 (k. 1638) Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 19.09.2013 (k. 1444 verte) oraz z dnia 25.10.2013 r. (k. 1640 verte) ww. wnioski oskarżonego pozostawił bez rozpoznania.

Ostatni z zarzutów związany z zaniechaniem odczytania części zeznań oskarżonego R. F., tak jak omówiony powyżej, pozbawiony jest jakichkolwiek konkretów, a przede wszystkim, jak wszystkie omówione, również dotyczy procedowania Sądu I instancji. Dla porządku zatem jedynie wypada wskazać obronie, że w toku rozprawy w dniu 6 lutego 2013 r. na podstawie art. 389§1 k.p.k. Sąd odczytał wyjaśnienia oskarżonego R. F. złożone w postępowaniu przygotowawczym oraz odebrał od niego dodatkowe wyjaśnienia. Strony nie zgłaszały pytań. Ponadto w trakcie rozprawy w dniu 25.10.2013r. uwzględniając wniosek oskarżonego zostały mu odczytane w trybie art. 393§1 k.p.k. protokoły oględzin miejsca, zatrzymania rzeczy, okazania, opinie biegłych oraz inne

dokumenty załączone do akt sprawy. Sąd pouczył jednocześnie oskarżonego M. R., iż protokoły zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych zostały odczytane w trakcie przesłuchiwania świadków i oskarżonych i brak jest wobec tego podstaw do ponownego ich odczytywania (k. 1645 verte - 1647). Mając powyższe na uwadze, jak też brak jakiegokolwiek uzasadnienia przez skarżącego podniesionego przezeń zarzutu, ocenić należy, iż jest on co najmniej oczywiście bezzasadny.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od obciążania kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego .